

Til nr. 48.

Der er tale om en tydeliggørelse, der ikke indebærer nogen realitetsændring i tilsynsforpligtigheden mellem primærkommunerne og amtskommunerne.

Til nr. 49.

Der er tale om en administrativ forenkling.

Til nr. 50.

Bestemmelsen ophæves, idet Bygge- og Boligstyrelsen og Boligministeriets Departement er blevet sammenlagt pr. 1. september 1997.

Til nr. 51 og 52.

Der er tale om en konsekvensændring, som følge af at reglerne om støtte til de private andelsboliger foreslås overført fra lov om boligbyggeri.

Til nr. 53.

De foreslåede ændringer er konsekvensændringer som følge af forslag til lov om leje af almene boliger.

Til § 2

Til nr. 1-3.

De foreslåede ændringer er konsekvensændringer, som følge af at bestemmelserne om private støttede andelsboliger overføres til lov om almene boliger m.v., jf. de almindelige bemærkninger afsnit II.

Til § 3

Til nr. 1.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 1.

Til nr. 2.

Det foreslås, at i de tilfælde, hvor ejeren og mindst halvdelen af de berørte lejere anmoder kommunalbestyrelsen om at træffe beslutning om bygningsfornyelse efter § 9, stk. 1, kan beslutningen undtages fra at skulle bekendtgøres. Dette vil give kommunen større handle- og metodefrihed.

Til nr. 3.

Forslaget præciserer, at det er selve kommunalbestyrelsens beslutning om bygningsfornyelse efter § 9, stk. 1, der kan påklages til byfornyelsesnævnet. I og med, at der kan klages over beslutningen, vil de betingelser for at træffe beslutning, der er omhandlet i bl.a. stk. 3 - 5 og § 10, kunne indgå i klageadgangen.

Til nr. 4, 6 og 14.

Ved forslaget præciseres det, at kommunalbestyrelsen kun kan lade en beslutning om bygningsfornyelse træde i kraft, såfremt den har opnået bindende tilsagn hertil. Det er hensigten at etablere et edb-system, således at kommunerne selv - uden involvering af Boligministeriet - inden for den tildelte vejledende investeringsramme kan tildele sig bindende tilsagnsramme til en beslutning.

Det bindende tilsagn fragår i kommunens vejledende investeringsramme.

Uden bindende tilsagn kan kommunalbestyrelsen kun lade en beslutning træde i kraft, såfremt den påtager sig at yde såvel kommunens som statens andel af den offentlige støtte, herunder garanti, til beslutningen, jf. § 56, stk. 3, som bliver stk. 4, eller såfremt det drejer sig om en beslutning vedrørende ejendomme, der ejes af en realrenteafgiftspligtig institution, og de i § 56, stk. 4, som bliver stk. 5, nævnte betingelser er opfyldt. Disse beslutninger kan gennemføres uden for den på finansloven fastsatte investeringsramme og fragår ikke i kommunens vejledende investeringsramme.

Til nr. 5.

Bestemmelsen giver boligministeren en mulighed for, når særlige forhold taler herfor, at dispensere fra lovens krav om, at kommunalbestyrelsen skal have opnået bindende tilsagnsramme, før den kan lade en beslutning efter loven træde i kraft.

Kravet om, at kommunalbestyrelsen skal sikre sig bindende tilsagnsramme, forinden en beslutning efter loven iværksættes, er begrundet i styringen af byfornyelsesmidlerne.

Da administrationen af byfornyelsesloven er decentral, må styringen af investeringsrammen til byfornyelse ske ved en registrering af forbruget, »bindende tilsagn«, således at der er sikkerhed for, at der ikke gives tilsagn ud over den investeringsramme, der er afsat på finansloven. Samtidig med at en beslutning sættes i kraft, og der meddeles tilsagn til ejere omfattet af beslutningen, binder kommunalbestyrelsen sig til at meddele støtte efter lovens bestemmelser. Igangsatte beslutninger, som ikke har bindende tilsagn, og som viser sig at ligge ud over investeringssammen for det pågældende finansår, vil ikke kunne støttes efter loven. Kommunen vil således i denne situation komme til at afholde både sin egen del og statens del af støtten. Det er med henblik på at undgå disse situationer, at kravet om bindende tilsagn eksisterer.

Begrundelsen for nu at foreslå en mulighed for boligministeren til, når særlige forhold taler derfor, og